

Jadranka Matić Zupančič

Plahutanje

Plahutanje

Ta vrata so vhod
v telo
ki ga vodi tvoja roka
na stežaj te odpiram v sanjah
knjigo z ravnim hrbtom
usločeno mačko gibko gibko
v risu metaforičnega sija
zlatih pegic
na vročinskem valu
Ustoličim Piran
čisto na začetku stavka
golo kopanje
sredi množice sprehajalcev
To bo zagotovo trajalo
če bomo
nadrealistično povečali
obzorje pogleda
Znotraj sebe sem
znotraj izgubljene iluzije
o oživelem morju
ki buta brezglasno
z vsem akvarijskim nasadom
z neukročeno silo mrka
zdaj ko Merkur ustavlja
retrogradne puščice
v moje nezaseženo srce

Gradbeniška

Moram uporabiti
besede pisane
kot gradbeno tkivo
za metuljasto pesem
Naj se od zunaj vidi
kar se ne more od znotraj
Razrušeno drevo
mah v razkolu
mrzel sovin skovik
Vse to polikano z vsakdanjim
plišem Twin Peaksa
prevlečeno z bleščecho
osamo celice

Performance

Končno napisati odo
prožnosti prizora
na točno določenem odru
Zaigrana prehajanja
teles iz skupinske
v osamelo vadbo
z nožem med zobmi
z vsemi nadrealističnimi pripomočki
Tudi počasnost
enakovredno vključuje
element baletne figuralike
in vsi zvoki
neizgovorjenih besed
neizkričanih kretenj
tisti ki nastajajo na previsu žice
ki gre od gore h gori
so totalitarno vključeni
z vso nežno krvoločnostjo
zaigranega spomina

Krhka

Izpisati čisto
drugo
nastajajočo
slepoto spomina

Sedim ob čaju
čajastem
in se pretvarjam
da sem v tujem
srečna priča obreda

Dovolj živa prispodoba
iz ukročenega
filma
Zenovsko zadržana
srkam
iz krhke skodelice
vse nebosežne
mantre

Tudi Bruce Lee
pušča
svojo veččino
na izbrušenem meču

Tuje plantaže
usločenih bucik
To je to
kar me bo
prestrelilo

Srebrna strela
gre skozi srce
kot možganska
nevihta

Izročam se mrežam
neustavljivega
kitajskega porcelana

Jutranja

Ko odpreš oči
se zasvetlika
okno v morju
puhasto in raztegnjeno
čez vse črepinje

Greš z roko
skozi zrak
in pustiš sled
košate meje

Giblješ se po
krožnici vala
gor in dol
zalebdi
zaključena
neskončnost

Zdaj veš
da boš lahko
ugasnil
ko se bo
razprlo
kiklopsko oko
krvavo in cedeče
za pol Peloponeza

Odpoljubljena

Je tisto pokrajina
zložena znotraj
žametnega
špalirja sonca

Toskana ali vsaj
okolica Pirana
z visoko segajočimi cipresami
razbrazdanimi pisanimi polji
čutno razžarjena
in skopo odmerjena solnica

Kadar koli vidim olje ali fotografijo
sprehajanja tuje nežnosti po
ostri milini svetlobe
odprem svoje nevidno notranje uho
v sliko vstavim štih francoskih mojstrov
in si tiho rečem
dan se nikakor ne bo obrnil v
svojo morsko senco

Ostal bo za vedno odpoljubljen
kot medaljon na tvojem vratu
ki vse bolj postaja zadržana
lepota šokantne neskončnosti

Kaj vse je

v pesmi
ne da bi vedel
kako se skrivnost
razprši po sliki
po veduti izgubljenih streh

Kaj vse je
v melodiji
preveč spevni

Kaj vse je v tebi
ki ribariš
v kalnem
si zatiskaš oči
pred Prepovedanim
mestom

Svetloba ki ne usiha
ki se zaveže v neodvezljiv
vozel
v nekaj kar ne odteka
ne da bi ponotranjilo
zaseženo rano
smeli izdih antikvariata

Sledi

Na osupljivo
nepredvidljivi
knjigi
je tvoja
luč
babilonska
govorila
vse jezike
arhaične

Klicala sem te
faraonka
sedeč ob fjordu
neizmerne lakote

Moje srce so že
premaknili
v neka druga
večna lovišča

Kaj naj zdaj počnem
s svojimi
na novo
izraslimi rokami

Razpiram jih
in sklapljam
kot igriva
igrača Farosa

Kaj naj z očmi
ki kot
skobec
radovedno švigajo
po vesolju

Ujela bom
severni sij

in si ga vstavila
v kri

Presvetlila se bom
od znotraj
plamenela bom
čeprav sem
izropana grobnica

Sfinga mi bo
nakazala
smer
mojega novega
vnebovzetja

Hojica

Prijateljici Roži Romanič

Nikoli nisem mislila
da te bom gledala
kako ugašaš
in to izven
trdnjave svojega doma
za sipkimi zidovi tujih sob
Nikoli nisem mislila
da bom priča
kako iz tvojega pogleda
izginja živost
in ga naseljuje
ohlapna nemoč
Ne vem kako
vmesiti sonce
kako usmeriti njegovo svetlobo
na tvoj starčevski zid
kjer vrtiš
vse prastare filme
svojega življenja
Nič več knjig, časopisov, križank
radovednosti
samo to strašno bedenje
in bolečina mesa
krik nesprijete pripravljenosti
odhoda
Hoja po nemogočem

V vrtincu

Včeraj srečanje s
hitro bežečo srno
nepredvidljiv trenutek
krotke
začaranosti

Škoda da nisem
imela fotoaparata
ki bil ujel
bliskovito gibanje
in nenavadni preskok
zračnih turbulenc

Morala bom biti
bolj pazljiva
ko bom naslednjič odpirala
na stežaj
okno nesmrtnosti

Z roko bom segala
globlje
v žrelo cunamija
skoraj disciplinirano
bom priklicevala
s šamanskimi kretnjami
halštatski dež
namagnetnega jeza